

Jan Michalski, Anna Grossman

Walewice, gm. Bielawy, woj. skierniewickie. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 20, 204-205

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Ze studni uzyskano materiał zabytkowy w postaci ułamków naczyń glinianych, szklanych oraz fragmenty fajek z pianki holenderskiej datowany na XVIII-XIX w. Posa studnia, prawie na całej powierzchni wykopu występowały warstwy przemieszane. Celem wystąpił na głębokości 3,2 m od powierzchni terenu.

Nadzór archeologiczny będzie kontynuowany.

TORUŃ
ul. Kopernika 11-13

PP Pracownia Konserwacji Zabytków
Oddział Toruń
Pracownia Archeologiczno-Konserwa-
torska

Badania prowadziła mgr Małgorzata Szczepanik. Finansował Urząd Miejski, Wydział Gospodarki Komunalnej, Biuro Odnowy zespołu Staromiejskiego w Toruniu. Półna średniowiecza i czasy nowożytne.

Kontynuowano badania o charakterze ratowniczym na zapleczu działek przy ul. Kopernika 11-13. Dokończono eksplorację dwóch gotyckich studni.

Budowa dużej ceglanej studni o średnicy wewnętrznej 3,1 m, datowana jest na XIII/XIV w. Od XIV po XIX w. funkcjonowała jako szambo. Głębokość studni wyniosła 5,3 m od obecnego poziomu. Nawarstwienia średniowieczne: gruz ceglany, niarwa i spalenizna mają miąższość od 2,5 do 3,6 m /nawarstwienia młodsza zostały wyeksplorowane wcześniej/. Wydobyty z tej warstwy materiał reprezentuje zróżnicowany asortyment wyrobów glinianych /wydobyto około 30 całych naczyń/ i szklanych. Na uwagę zasługuje również zespół naczyń drewnianych - kielpokowych i toczo-nych /w tym część ze znakami wypalonymi na dnie/ oraz obuwie ze skóry i "drewnaki".

Druga studnia znajduje się tuż obok, ale występuje już na sąsiedniej działce. Jest to studnia w górnych partiach ceglana o średnicy około 2 m, nie mająca regularnego kształtu /ował góra, przechodzący w okrąg dołem/. Niższe partie cembrowiny są wykonane z kamienia. W rzucie poziomy jest okrągła. Wewnątrz niej na głębokości 4,5 do 6,7 m od powierzchni występuje kwadratowa cembrowina drewniana o bokach 1 x 1 m. Jest to studnia gotycka, wielofazowa, użytkowana po przebudowach od poł. XVI do XIX w. również jako szambo. W trakcie badań wypełniska uzyskano liczny zespół naczyń glinianych /około 150 wyklejonych naczyń/, szklanych /w tym butelki, naczynia apteczne, pucharki, kieliszki i szklanki/, wyroby z drewna /łyżki, talerze, fragmenty beczek, piaszczaka, wazonik/. Ponadto srebrną łyżkę, haftowaną sakiewkę z monetami/ srebrny ort Augusta III/, ozdobny pas skórzany, klucze, kubek cynowy.

Badania stanowiska będą kontynuowane.

MALEWICE, gm. Bielawy
woj. skierniewickie
Stanowisko 2

Uniwersytet Warszawski
Instytut Archeologii

Badania prowadził dr Jan Michalski przy współudziale mgr Anny Grossman. Finansował WKZ w Skierniewicach. Pierwszy sezon badań. Osady średniowiecza i kultury przeworskiej z okresu wpływów rzymskich.

Stanowisko położone jest przy szosie z Malewic do Soboty, po jej zachodniej stronie, tuż za wsią. Obejmuje niewielką, ale wyraźnie zaznaczoną wyniosłość na tarasie nadzalewowej Bzury. Na kulminacji tej wyniosłości i na jej zachodnim skłonie założono 3 wykopy o łącznej powierzchni 40 m². Wykop na skłonie okazał się być położony w miejscu starego wybierryska piasku, kontynuowano więc eksplorację jedynie dwóch pozostałych wykopów na kulminacji wzniesienia. Okazało się, że mamy tam do czynienia z dwoma warstwami kulturowymi, niezbyt intensywną średniowieczną i znacznie grubszą z okrasu wpływów rzymskich. W warstwie średniowiecza-

W układzie nawarstwień, ponad piaszczystym calcem i warstwą jałową opadająca w stronę północną, na głębokości od 180 do 210 cm przebiegał poziom użytkowy z XIV-XV w. Kolejny wyraźny poziom zawierał materiał z XVI i XVII w..

Wśród całości materiału zabytkowego z przedziału chronologicznego od XIV do XIX wieku przeważają fragmenty ceramiki szesnastowiecznej.

Badania zakończono.

TARNÓW, Rynek 5
Kamienica

PP Pracownie Konserwacji Zabytków
Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska
w Tarnowie

Badania prowadził mgr Eligiusz Dworaczyński. Finansował Urząd Miasta w Tarnowie, Miejski Ośrodek Kultury. Trzeci sezon badań. Kamienica od XV do XIX w.

Po kilkuletniej przerwie wznowiono prace wykopaliskowe na zapleczu kamienicy, w północno-wschodnim narożniku podwórza. Celem badań było uchwycenie i rozpoznanie pełnego układu nawarstwień, który mógł się zachować jedynie w tej części posesji. W wykopie szerokoprzestrzennym odkryto fragment fundamentu kamiennie-ceglanego oficyny z XVII-XVIII w. oraz bogaty układ nawarstwień. Ponad calcem, na głębokości 140-150 cm znajdował się najstarszy poziom użytkowy z XIV w., czyli czasów założenia miasta. Nad nim uchwyciono grupę warstw z XV wieku oraz powiązany z nimi fragment muru kamiennego o niejasnej jeszcze funkcji. Kolejna grupa warstw pochodząca z XVI w. zawiera dużą liczbę ceramiki. W warstwach tych znajdują się także pozostałości pięca ceglanego o prostokątnej komorze, wyłożone, płytkami ceramicznymi. Cegły i płytki zespolone były gliną. Całość konstrukcji nosiła wyraźne ślady przepalenia.

W wykopie odkryto ponadto ceglana odbudowę wlotu do nieistniejącego dziś okienka piwnicznego z fasy szesnastowiecznej. Materiał zabytkowy pochodzący z wykopalisk to przede wszystkim fragmenty ceramiki od XIV do XVIII w. W północno-zachodniej części wykopu, na głębokości 160 cm odkryto zagłębiony w calcowym piasku grób jamowy kultury żużyckiej z wczesnej epoki żelaza. Grób zawierał przepalony garnek oraz fragmenty przepalonych misy i innych naczyń. Znalaziono także przepalone kości i fragment przedmiotu żelaznego.

Badania będą kontynuowane.

TORUŃ
Klasztor OO. Franciszkanów

PP Pracownie Konserwacji Zabytków
Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska
Oddział w Toruniu

Badania prowadziła mgr Małgorzata Szczepanik. Finansował MRZ w Toruniu. Czwarty sezon badań. Teren pofranciszkański. Okres późnośredniowieczny i nowożytny.

Kontynuowano stały nadzór archeologiczny na terenie pofranciszkańskim. Prace ziemne związane były z naprawą fundamentów oraz podpiwniczeniem modernizowanych zabudowań plebani kościoła NMP.

W wykopie "z VI" o powierzchni około 60 m², ściany wykopu stanowią gotyckie mury ceglano- kamienne. Część z nich posadowiona na kamiennie-ceglanym fundamencie punktowym nawiązuje do wczesniej odsłoniętych murów w wykopie "z IV". Można je zapewne wiązać z zabudowaniami gospodarczymi klasztoru i datować na XIII w. Pozostałe mury gotyckie jak i odkryta studnia stanowią następny etap rozbudowy klasztoru. Odsłonięto również częściowo zachowane mury, które należałoby wiązać z przeróbkami i odbudową zabudowań poklasztornych /siedziby Gimnazjum Toruńskiego/ po wojnach polsko-szwedzkich w XVII w. Eksploracja wypełniska gotyckiej studni o średnicy 2,3 m nie została ukończona. Prace doprowadzono do głębokości 3,5 m od powierzchni terenu.